

L'amor als cinc anys

Jo no li podré estalviar tots els mals, com voldria, al nen que més m'estimo del món

Foto: Jack Fussell

"Què vol dir estimar?", va preguntar el meu fillol a la seva mare, quan tot just tenia quatre anys. Ma cosina va assajar la millor resposta que va saber: ?Estimes algú quan el vols veure cada dia, quan t'agrada molt com és, quan hi vols passar moltes estones?.

Uns dies després, davant el seu plat de patates rosses, va agafar-ne una i, mirant-la amb tendresa, convençut que havia trobat el sentit del mot, va etzibar-li: ?T'estimo, patata?. Encara riem ara.

En Ferran és més observador que inquisitiu, però quan pregunta coses, solen ser importants. Com en això d'estimar i les patates rosses, tinc la sensació que prefereix extreure'n les seves pròpies conclusions; però el cas és que és un nen intel·ligent, que paeix les coses i no les oblida i, per tant, quan demana alguna cosa, has d'entomar-la amb tota la importància que ell li està atorgant i -sobretot- amb tot a la importància que li atorgarà.

Un parell d'anys més tard, vaig agafar un avió per passar l'última nit dels seus cinc anys amb ell i ser la primera a felicitar-lo pels sis. Vam posar-nos dins el llit i vam agafar un conte. Ell, menut, em mirava mentre li llegia i, tot d'una, quan menys m'ho esperava, em va interrompre: "M'agrada una nena", em va dir. Així, sense avisar. Sense introducció ni context previs. A mig conte. Vaig aixecar els ulls i li vaig somriure. Ell em seguia mirant fixament. "I com és, aquesta nena? És

simpàtica?" Quina il·lusió, quin gran moment del padrinatge: la seva primera confessió. La primera vegada que xerràvem de nòvies, just la nit abans dels sis. Quina meravella, veure créixer aquesta criatura, em vaig dir. "Sí, però a ella li agrada un nen de la classe dels grans". Vaja. Tanquem el llibre. *Mayday*.

Em vaig quedar callada. Ell seguia clavant-me aquells ulls enormes, esperant una resposta. No ens hi posàvem per poc. Era el més important que m'explicava des que ens coneixíem i devia esperar-ne una valoració convincent. Què em tocava a mi? Dir-li allò que fa tanta ràbia de ?ara el que has de fer és tenir molts amics i ja tindràs temps que t'agradin les nenes??. Si el que jo tenia ganes de dir-li era que la nena en qüestió no en tenia ni idea, perquè ell era el més guapo i el més simpàtic i el més bon jan de tota Mallorca i -sóc sa padrina- del món sencer. Ella s'ho perd, Ferran. Segur que el nen de la classe de grans no t'arriba ni a la sola de la sabata.

Me'l vaig mirar i, tot d'una, vaig pensar que en aquella moment precís, tenia l'oportunitat de posar la primera pedra d'alguna cosa important, més enllà del fet concret i de la no-correspondència amorosa. De manera que vaig optar per la resposta menys èpica, per la més real.

"Saps què, Ferran? Això passa", vaig dir-li. "Passa sovint, a més. De vegades ens enamorem d'algú i a aquesta persona s'enamora d'algú altre o no s'enamora de ningú però potser nosaltres només li caiem bé i li agradem i podem ser amics. Hi ha moltes maneres d'estimar. Enamorar-se d'algú només n'és una. I si t'enamores d'algú que no s'enamora de tu, potser estaràs trist. Tu estàs trist, ara?"

-Una mica.

-No ho has d'estar. Saps què és el més important de tot? Que ara has descobert que pots enamorar-te. I és veritat: a vegades no t'estimaran com tu voldries i això et farà posar trist, però la vida és així.

La vida és així. Quina merda de resposta, vaig pensar. La vida és així, no anirà com tu vols i millor que t'hi posis bé, Ferran.

Escric això dalt d'un avió. Torno a Mallorca perquè en fa vuit, d'anys, i penso en aquell dia. Ell ni se'n deu recordar, però respondre-li em va fer gran, a mi també. Sovint busquem les respostes més amables, fins i tot quan ens responem a nosaltres mateixos. Tenir en Ferran a prop m'obliga a pensar molt les coses. No sé si li dono les millors respostes possibles, però quan va néixer, em vaig prometre que li estalviaria tots els mals possibles. N'hi ha que són inevitables: el desamor només n'és un. Però com deia el meu adorat David Foster Wallace, la ingenuïtat és el crim. Saber que les coses no van com voldríem no t'estalvia el dolor, però t'ajuda a comprendre'l i a treure'n la part bona, encara que sigui ínfima.

Jo no li podré estalviar tots els mals, com voldria, al nen que més m'estimo del món. Amb sort, de l'única cosa que seré capaç serà de fer-li costat, si cal i si m'ho demana. D'agafar avions i acaronar-li el cap.

Quina esquerdada tan difícil d'assumir, aquesta de saber que veuràs patir aquells que més t'estimes i que no hi podràs fer res més enllà d'abraçar-los.

I quina sort, ser a prop per poder-ho fer.